

lastnemu srcu, ki sva ga zašila nekam v prsi; z zaprtimi očmi in s priprtimi ustnicami so se odprle lasaste čašice, objela sva se, dva kragulja v zraku, v sivi višini, nikdar nisva vedela za obzorje in za lok prižganega sonca, ki odseva v mrliških očeh, govorila sva v svetniškem siju najine mladosti, obležala sva na zeleni postelji iz bilk na zemlji, obležala sva nekje pred neskončnimi, svetlimi, jeklenimi tiri brez vrnitve, pred sinjimi salvami, kjer padajo nedolžni in krivci...

nekaj planik je omahnilo v prepad tvojega krpastega lišaja, tvojega koprnenja, tvoje ničnosti, nekaj rjastih govornikov je prepevalo skozi rajsko jutro. Od njihovih jezikov odpadejo luske, iz tvojih oči se razcvete križani plešec. Se vedno brsti megleno sonce in pajek zleze čez tvoje smešne, bele, omrtvičene oči.

11

Pod senčno svetlobo posedam z našimi ljudmi in v oknih grga poletje

in nekaj brezovih saj, nekaj tiskarskega črnila priteče iz škrančevih oči, v vseh srečnih, pobožnih, civiliziranih maskah, v vseh drhtečih, škrlatnih, stražarskih zobeh se svetlika orožje, objeti smo na soncu, ždimo, mrmramo blažene psalme, objeti čez ramena, in hvallimo s koščeno pesmijo morje in padec, krmarije in strah, naše žrtve se spremenijo v senco, naša upanja v nično svetlobo, dan njihovega padca je tudi noč mojega padca, mogočno morje ne izbriše slepih, spominskih, zidnih spominov, polnost izginja v puščavi, puščava se spreminja v svobodno popolnost, plen in kanja, pajčevine v prsnem ogrodju, besede, ki pridejo iz jaza, nekoliko uničene, nekoliko prebivajoče v mesu, dolčas daleč v travnikih, daleč izven naše smrti, daleč izven predmestij, izven golih skal, izven škrančev, izven kopnega, morja in sonca...

jaz sem srečen z brezupnostjo v tem in onem prostoru, v tej izžetosti, ničesar ne mislim, dremam in mežikam z mrliškimi vekami, sanjarim, ampak nenadoma, nenadoma, prav nenadoma in potihno, kakor da bi senčna duša stopila znova v telo, kakor da bi osončje izgubilo poslednjo zvezdo stalnico,

nenadoma začutim vzgib med prsmi, to je srce, to je močno utripanje

to je mamilo, ki kaznuje, to je trojna krivda prevelikega čakanja,

sončnica na nebu diši, pijan sem od njenega ravnega, toplega, mastnega

vonja, spodaj sedijo ljudje in narodi med vojnama s srbečico jutrišnjega izgubljenega danes, iščejo igle in padec Oznanjevalcev,

pozabil sem, kako me kličejo ljudje, tisoč pšeničnih imen imam, tisoč

padcev nosim na glavi, ob uri, ko bolj in bolj vonja kadilo, oljka razplete nekaj sence, vinska trta iztisne nekaj mleka, in jaz iščem svoje brezupno, svobodno, sadonosno srce, tisoč padcev nosim na rokah,

vsi me poznajo, ki jih kaznujem, pozdravijo me, ko posedam kakor žrtev ob mesnem zidu. Mestni vrtiljaki vrtijo še vedno vodene valove, vriskajo z očmi otrok, z lepaki, z brezdušnostjo malomeščanskega, slovenskega, cirkusantskega smeha...

mah bi lahko prerasel naša gola telesa in ne bi vstali, trave bi

zrasle iz naših zobatih, drobnih, umrlih src, med zobmi bi odpirale svoje ustnice soncu...

in ostal bi v vašem grešnem padcu kakor bi vi ostali v meni.

12

Skozi blede luči Brezbožnih, na poti za večnim smehom, sta bila

dan in noč kot dve mrzli zvezdi brez ljudi, z mrtvimi, zlatimi, smaragdnimi kronami, ki so se vonjale po suhem, srčnem, jesenskem listju ali po uveli vodi tisočerih ribnikov,

videl sem čisti, ostri, lilijasti cvet, ki se je prepozno ali ponoči

dišeče razcvetel v čudoviti, meseni luči, rajski vrt je bil obsojen na uničenje zaradi hladnih ptičev — železno perje, njihova krila so negibno krilila po zraku —,

v kamniti glavi se je zbudilo ostro otroštvo z velikimi koprivami:

— spodaj še vedno ležijo uničena, morska, mravljična mesta, ki so

jih izgnali bogovi s krhkih poti, razum in opravičevanje pred pravičnostjo sijeta v njihovih golih očeh — vse, prav vse v puščavniškem vetru, vse je zapelo v sleherni stvar, vsaka nočna pesem je otrpnila v jutranji zarji, v tej porodnici ran.

Sedel sem pod nebesno streho iz vetra in gledal listje, ki je padalo

k mojim nogam in sem gledal zorenje in mastno morje in pijane travnike, in sem slutil svoj temni, mrki, senčni konec

v zbornih pesmih v temi;

tisti večer ali tisto ubito jutro je pelo z mojimi močnimi usti.

Zakaj vsaka stvar in vsako odvrženo truplo, vsak hip, vse, prav vse se bo vrnilo po lilijastem cvetu!

Veter še govori z mojimi otroškimi usti in z mojimi sanjskimi prividi.

Skozi blede luči Brezbožnih sijajo zvezdne krone ali trpki čas

v obsojenem tisočletju.

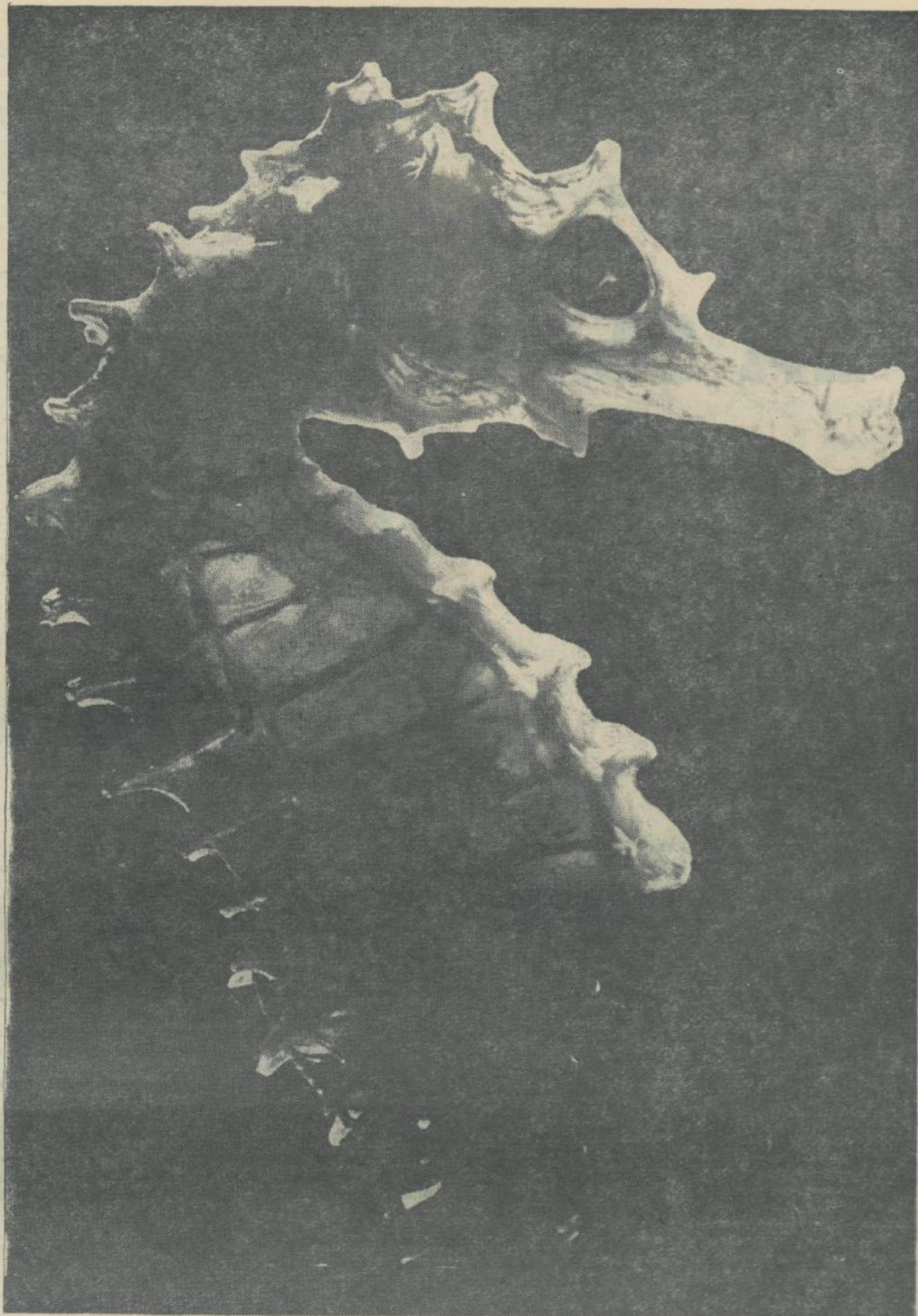
In nekaj žveplenih ptičev preleti

prašno nebo čez moje zenice. Vse veke razpadejo z oči, izginejo sadovi iz železa, vsa hroma ljudstva krađejo. Mravlje, ki so kot jutranje zvezde, imajo pravico do obsodbe.

Vonjal sem lilije v nekem vrtu, kjer je prepevalo pešeno morje

z otroškimi usti. Ponoči so prišle na zemljo blažne sence,

blažne sence.

BORIS VOLK — MORSKI KLUSAC

RAZPIS

plavalnih tečajev za študente ljubljanske univerze

Komisija za telesno kulturo, izvenarmadno in tehnično vzgojo pri US v sodelovanju s komisijami na fakultetah in ZSOTK razpisuje plavalne tečaje, ki bodo na morju v Rovinju.

1. Tečaji se bodo vrstili po naslednjem razporedu:

1. tečaj od 5. 7. do 14. 7. 1968, kapaciteta 40 tečajnikov; 2. tečaj od 15. 7. do 24. 7. 1968, kapaciteta 40 tečajnikov; 3. tečaj od 4. 8. do 13. 8. 1968, kapaciteta 40 tečajnikov.

2. Tečaji so namenjeni študentom, ki ne znajo plavati ali zelo slabo plavajo.

Za vse v tečaje prijavljene študente bo obvezno preverjanje znanja plavanja. Ta bo 7. junija ob 7.30 v bazenu Visoke šole za telesno kulturo na Kodeljevem, razen za študente I. letnika medicinske fakultete, fakultete za strojništvo in FNT.

Prireditelj si pridržuje pravico naknadno odstraniti s tečaja vse, za katere sodi, da ne izpolnjujejo navedenih pogojev, prav tako pa tudi vse kršilce discipline.

3. V tečaje se lahko prijavijo vsi redni študenti fakultet.

4. Vsak študent se lahko prijavi samo v en tečaj.

5. V tečajih bo pouk plavanja po programu: dopoldne 3 ure, popoldne pa 2 uri pod vodstvom plavalnih strokovnjakov.

6. Vsak udeleženec tečaja bo moral prispevati za stroške z vožnjo in oskrbo v taboru. Največji del stroškov bo prispevala komisija za telesno kulturo, izvenarmadno in tehnično vzgojo pri US univerze v Ljubljani, ki bo razpravljala tudi o višini deleža za vsakega študenta posebej. Pri tem bo upoštevala socialno stanje študentov.

7. Prijavnico prinesite referentu za telesno kulturo pri tajništvu univerze. (Prijavnice dobite pri vratarju univerze, Trg revolucije 11). Rok za prijavo je 3. junij 1968.

Študentje bodo morali vplačati svoj prispevek do 10. junija 1968.

Če se prijavljeni iz opravičenega razloga ne bo udeležil tečaja, mu bomo vplačani znesek vrnili, odtegnili pa mu bomo 1000 Sdin za stroške pri organizaciji tečaja.

Pismeno prijavo za povrnitev prispevka mora študent oddati najkasneje do 20. septembra 1968 v vložišču tajništva univerze v Ljubljani, Trg revolucije 11-II.

8. Seznane na tečaje sprejetih študentov in druge informacije bo komisija objavila kasneje.

9. Po objavi razporeda sprejetih tečajnikov v določene termine ne bo mogel nihče menjati termina brez soglasja prireditelja.

Vsaka zamenjava z drugim študentom ni dovoljena.

10. Vsa pojasnila lahko interesi dobijo pri referentu za telesno kulturo pri tajništvu univerze v Ljubljani, Trg revolucije 11-II, soba št. 18.